២

ការសិក្សាខ្លីៗ
ទៅលើព្រះគម្ពីរ

ជំហានដំបូងក្នុងការស្វែងយល់ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់

សៀវភៅសំរាប់សិស្ស

សិក្សាជាក្រុម

សំរាប់**គ្រិស្តបរិស័ទថ្មី**

ធីនអាទ្រៀន
នៃកម្ពុជា

មាតិកា

សេចក្តីផ្តើម

ជំពូកទី១ ចំណេះដឹងទូទៅអំពីព្រះគម្ពីរ

ក. ប្រវត្តិរបស់ព្រះគម្ពីរ

ខ. ភាពត្រូវត្រារបស់ព្រះគម្ពីរ

គ. ការស្វែងយល់អត្ថន័យព្រះគម្ពីរទាំងមូល (ការបន្តបើកសំដែង)

ឃ. តើព្រះគ្រិស្តមានជាប់ទាក់ទងអ្វីជាមួយនឹងព្រះគម្ពីរ?

ង. របៀបនៃការកំនត់ឆ្នាំ

ជំពូកទី២ របៀបដែលព្រះគម្ពីរបានសរសេរឡើង

ក. ការបំភ្លឺរបស់ព្រះជាម្ចាស់-តើមានអត្ថន័យយ៉ាងដូចម្តេចទៅ?

ខ. តើព្រះជាម្ចាស់បំភ្លឺមនុស្សអោយសរសេរកណ្ឌគម្ពីរឡើងតាមវិធីណា?

គ. របៀបដែលព្រះគម្ពីរបានមកដល់យើង

ជំពូកទី៣ តើយើងដឹងថាព្រះគម្ពីរមានភាពសុក្រឹតដោយរបៀបណា?

ជំពូកទី៤ ការសិក្សាខ្លីៗទៅលើសម្ពន្ធមេត្រីចាស់

ជំពូកទី៥ ការសិក្សាខ្លីៗទៅលើសម្ពន្ធមេត្រីថ្មី

ឯកសារសំរាប់អាន និងសិក្សាបន្ថែម

សេចក្តីផ្តើម

សព្វថ្ងៃនេះមានមនុស្សកំពុងតែសួរថា "ហេតុអ្វីបានជាត្រូវអានព្រះគម្ពីរ? វាហួសសម័យហើយ ។ ព្រះគម្ពីរត្រូវបានសរសេរឡើង២000ឆ្នាំកន្លងមកហើយ ។ តើព្រះគម្ពីរជួយដោះស្រាយបញ្ហាដែលខ្ញុំកំពុងតែជួបប្រទះយ៉ាងដូចម្តេចបាន?

តើយើងអាចរកឃើញចំលើយសំរាប់សំនួរនេះបានដែរឬទេ?

ព្រះគម្ពីរមានគ្រប់ចំលើយសំរាប់មនុស្សនាពេលបច្ចុប្បន្ន ដែលកំពុងតែមានចំងល់ចំពោះអត្ថន័យ និងគោលដៅសំរាប់ជីវិតរបស់គេ ។ ព្រះគម្ពីរប្រាប់យើងអំពី ប្រវត្តិរបស់មនុស្ស គោលបំណងរបស់មនុស្ស ប្រភពនៃបញ្ហារបស់មនុស្ស ហើយនិងដំណោះស្រាយសំរាប់បញ្ហាទាំងអស់នោះ ។ ព្រះគម្ពីរក៏បានប្រាប់ផងដែរអំពី វិធីរស់នៅដែលល្អជាងគេ ។

នៅក្នុងវគ្គសិក្សានេះ យើងនឹងសិក្សាខ្លីៗទៅលើព្រះគម្ពីរទាំងមូល ។ តើព្រះគម្ពីរនិយាយអំពីអ្វី? នរណាជាអ្នកនិពន្ធ? តើព្រះគម្ពីរបានមកដល់យើងសព្វថ្ងៃនេះដោយរបៀបណា?

លំហាត់ដែលមាននៅក្នុងសៀវភៅលំហាត់សំរាប់វគ្គនេះ ត្រូវបានរៀបចំឡើងដើម្បីនាំបងប្អូនចូលទៅមើលអោយឃើញច្បាស់អំពីខ្លឹមសារនៃព្រះគម្ពីរសម្ពន្ធមេត្រីចាស់ និងសម្ពន្ធមេត្រីថ្មី ។

បងប្អូនគួរតែអានកូនសៀវភៅមួយដែលមានចំណងជើងថា ***យល់ដឹងពីព្រះគម្ពីររបស់ខ្លួន*** និពន្ធដោយ ដាវីឌ ហ្វេន សំរាប់ចំណេះដឹងបន្ថែមនៅក្នុងវគ្គសិក្សានេះ ។ សៀវភៅ *យល់ដឹងពីព្រះគម្ពីររបស់ខ្លួន* មានអត្ថបទសង្ខេបមួយដ៏ល្អ (ប្រហែលមួយកថាកណ្ឌ) សំរាប់កណ្ឌគម្ពីរទាំង៦៦ នៅក្នុងព្រះគម្ពីរ ។

ជំពូកទី១

ចំណេះដឹងទូទៅអំពីព្រះគម្ពីរ

ក. ប្រវត្តិរបស់ព្រះគម្ពីរ

១. តើមានកណ្ឌគម្ពីរប៉ុន្មាននៅក្នុងព្រះគម្ពីរ?

សម្ពន្ធមេត្រីចាស់មាន៣៩កណ្ឌ

សម្ពន្ធមេត្រីថ្មីមាន២៧កណ្ឌ

ព្រះគម្ពីរទាំងមូលមានទាំងអស់៦៦កណ្ឌ

២. តើមនុស្សប៉ុន្មាននាក់ជាអ្នកសរសេរកណ្ឌគម្ពីរទាំង៦៦នោះ?

ប្រហែលជាមានមនុស្ស៤០នាក់ជាអ្នកសរសេរកណ្ឌគម្ពីរទាំងអស់នៅក្នុងព្រះគម្ពីរ ។ ពួកគាត់មានជីវប្រវត្តិផ្សេងៗពីគ្នា ។ អ្នកខ្លះជាកសិករ ខ្លះជាក្សត្រ ខ្លះអ្នកនេសាទ ខ្លះបេសកជន ខ្លះវេជ្ជបណ្ឌិត ខ្លះជាអ្នកអធិប្បាយព្រះបន្ទូល ខ្លះជាអ្នកគង្វាល និងខ្លះទៀតជាមន្ត្រីរាជការ ។

៣. តើចំណាយអស់រយៈពេលប៉ុន្មានទៅ ក្នុងការសរសេរព្រះគម្ពីរទាំងមូល?

ព្រះគម្ពីរបានសរសេរឡើងនៅក្នុងកំឡុងពេលប្រហែលជាជាង១៥០០ឆ្នាំ ។ កណ្ឌដែលបានសរសេរមុនគេនោះគឺ កណ្ឌគម្ពីរយ៉ូប ។ កណ្ឌគម្ពីរនេះប្រហែលជានិពន្ធឡើងច្រើនជាង១៥០០ឆ្នាំមុនគ្រិស្តសករាជ ។ កណ្ឌគម្ពីរដែលនិពន្ធក្រោយគេបង្អស់ប្រហែលជាកណ្ឌគម្ពីរវិវរណៈ ។ កណ្ឌនេះបាននិពន្ធឡើងក្នុងកំឡុងឆ្នាំ១០០នៃគ្រិស្តសករាជ ។ កណ្ឌគម្ពីរទាំងឡាយនៅក្នុងសម្ពន្ធមេត្រីថ្មីត្រូវបាននិពន្ធឡើងនៅសតវត្សទី១នៃគ្រិស្តសករាជ (ចន្លោះឆ្នាំ១ដល់ឆ្នាំ១០០នៃគ្រិស្តសករាជ) ។

៤. តើព្រះគម្ពីរសរសេរឡើងជាភាសាអ្វី?

ព្រះគម្ពីរសម្ពន្ធមេត្រីចាស់បានសរសេរឡើងជាភាសាហេប្រឺ ។ មានផ្នែកខ្លះនៃសម្ពន្ធមេត្រីចាស់បានសរសេរឡើងជាភាសាអារ៉ាមិក ។

ព្រះគម្ពីរសម្ពន្ធមេត្រីថ្មីបានសរសេរឡើងជាភាសាក្រិក ។

ព្រះគម្ពីរសម្ពន្ធមេត្រីចាស់បានសរសេរឡើងជាភាសាហេប្រឺ ដោយសារតែកាលពីសម័យនោះ ភាសាហេប្រឺជាភាសាដែលមនុស្សនៅតំបន់នោះប្រើប្រាស់ប្រចាំថ្ងៃ ។

ប៉ុន្តែនៅសម័យដែលគេសរសេរសម្ពន្ធមេត្រីថ្មីវិញ មនុស្សភាគច្រើននៅតំបន់នោះមិននិយាយភាសាហេប្រឺទេ តែពួកគេនិយាយភាសាក្រិក ។ នេះជាមូលហេតុដែលគេសរសេរសម្ពន្ធមេត្រីថ្មីជាភាសាក្រិក ។

ខ. ភាពត្រូវគ្នារបស់ព្រះគម្ពីរ

ភាពអស្ចារ្យមួយរបស់ព្រះគម្ពីរនោះគឺ កណ្ឌគម្ពីរទាំង៦៦ដើរស្របគ្នា និងមានភាពត្រូវគ្នាទៀតផង ។ ភាពត្រូវគ្នារបស់ព្រះគម្ពីរបានពន្យល់យើងយ៉ាងច្បាស់ថា ព្រះជាម្ចាស់ទើបជាអ្នកនិពន្ធព្រះគម្ពីរដោយផ្ទាល់ ។ ព្រះអង្គជាអ្នកដឹកនាំ និងបំភ្លឺមនុស្សផ្សេងៗពីគ្នាអោយសរសេរព្រះគម្ពីរឡើង ។

កំណ្ឌគម្ពីទាំង៦៦បានផ្តល់អោយយើងយ៉ាងពេញលេញនូវព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ដែលព្រះអង្គចង់មានបន្ទូលមកកាន់យើង ។ នៅក្នុងព្រះគម្ពីរមានចែងប្រាប់យើងនូវចំណេះដឹងជាច្រើនដូចជា របៀបក្លាយជាគ្រិស្តបរិស័ទ និងរបៀបរស់នៅជាគ្រិស្តបរិស័ទដែលមានជោគជ័យជាដើម ។

គ. ការស្វែងយល់អត្ថន័យព្រះគម្ពីរទាំងមូល (ការបន្តបើកសំដែង)

ប្រសិនបើបងប្អូនចង់យល់ដឹងអោយបានច្បាស់ចំពោះការបង្រៀនរបស់ព្រះគម្ពីរ បងប្អូនចាំបាច់ត្រូវតែស្វែងយល់អត្ថន័យនៃព្រះគម្ពីរទាំងមូលជាមុនសិន ។ បែបនេះទើបមានភាពងាយស្រួលក្នុងការដកស្រង់ខគម្ពីរពីព្រះគម្ពីរ ដើម្បីយកមកគាំទ្រដល់ការបង្រៀនរបស់បងប្អូន ។ ឧទាហរណ៍ដូចជានៅក្នុង ទំនុកតម្កើង១៤:១បានចែងថា "... គ្មានព្រះជាម្ចាស់ទាល់តែសោះ!" ។ ប៉ុន្តែមានខគម្ពីរជាច្រើនទៀតនៅក្នុងព្រះគម្ពីរ (ចាប់ពីលោកុប្បត្តិ១:១ទៅ) បានបញ្ជាក់យ៉ាងច្បាស់ថា ពិតជាមានព្រះជាម្ចាស់មែន ។

ទំនុកតម្កើង១៤:១មិនបានប្រឆាំងឡើយ ជាមួយនឹងខគម្ពីរផ្សេងទៀតដែលបង្រៀនថា ពិតជាមានព្រះជាម្ចាស់ ។ បញ្ហារបស់យើងនោះគឺ យើងមិនបានស្វែងយល់ព្រះគម្ពីរទាំងមូល ។ យើងមិនអានខគម្ពីរនោះអោយចប់ ។ បើអានអោយចប់ខគម្ពីរនោះទាំងមូល ទើបយើងអាចយល់អត្ថន័យពិតដែលមាននៅក្នុងនោះ ។ ទំនុកតម្កើង១៤:១បានចែងថា "មនុស្សល្ងីល្ងើគិតក្នុងចិត្តថា គ្មានព្រះជាម្ចាស់ទាល់តែសោះ!" ។

យើងត្រូវតែមានការប្រុងប្រយ័ត្នខ្ពស់ក្នុងការសន្មតគ្រប់ប្រធានបទទាំងឡាយ ដែលមានចែងនៅក្នុងព្រះគម្ពីរ ។ ពិតជាសំខាន់ក្នុងការអានកំណ្ឌគម្ពីរនិមួយៗ ជំពូកនិមួយៗ និងខនិមួយៗដែលមានទំនាក់ទំនងគ្នានៅក្នុងព្រះគម្ពីរទាំងមូល ។

ព្រះគម្ពីរបានសរសេរឡើងនៅក្នុងកំឡុងពេលប្រហែលជាជាង១៥០០ឆ្នាំ ។ ពេលវេលាចេះកន្លងផុតទៅ ព្រះជាម្ចាស់ក៏បានបន្តបើកសំដែងអោយយើងឃើញថែមទៀតអំពីព្រះអង្គផ្ទាល់ និងរបៀបរស់នៅរបស់យើង ដែលគាប់ព្រះហឫទ័យព្រះអង្គ ។ កំណ្ឌគម្ពីរទាំងឡាយនៅក្នុងព្រះគម្ពីរបានចែងប្រាប់យើងជាបន្តបន្ទាប់អំពីព្រះជាម្ចាស់ ។

ដូចគ្នាដែរ ចំពោះដំណោះស្រាយជាច្រើនដែលសំខាន់សំរាប់យើង ក៏មានចែង និងពន្យល់នៅក្នុងព្រះគម្ពីរដែរ ។ ការបើកសំដែងដល់មនុស្សបែបនេះ ពីជំនាន់មួយទៅជំនាន់មួយទៀត គេហៅថា "ការបន្តបើកសំដែង" ។

ឃ. តើព្រះគ្រិស្តមានជាប់ទាក់ទងអ្វីជាមួយនឹងព្រះគម្ពីរ?

ព្រះយេស៊ូគ្រិស្តជាមនុស្សដ៏សំខាន់នៅក្នុងព្រះគម្ពីរ ។ ព្រះគម្ពីរទាំងមូលបានផ្តោតទៅលើជីវិតរបស់គ្រិស្ត ។ ព្រះគម្ពីរសម្ពន្ធមេត្រីចាស់បានថ្លែងអំពីការមកដល់របស់ព្រះយេស៊ូ ។ ព្រះអង្គគឺជាព្រះសង្គ្រោះដែលនាំសេរីភាពមកអោយយើង ដើម្បីអោយយើងបានរួចផុតពីអំពើបាប (ការសង្គ្រោះ) ។

ព្រះគម្ពីរសម្ពន្ធមេត្រីថ្មីបានសរសេរឡើងបន្ទាប់ពីព្រះយេស៊ូយាងត្រឡប់ទៅស្ថានបរមសុខវិញ ។ កំណ្ឌគម្ពីរនៅក្នុងសម្ពន្ធមេត្រីថ្មីបានរៀបរាប់អំពីកិច្ចការដែលព្រះយេស៊ូបានបំពេញនៅលើផែនដី និងការត្រៀមខ្លួនសំរាប់យាងត្រឡប់ជាលើកទី២របស់ព្រះគ្រិស្ត ។

ហេតុការណ៍ដែលសំខាន់ជាងគេ ហើយបានសរសេរទុកនៅក្នុងព្រះគម្ពីរនោះគឺ ការមានព្រះជន្មរស់ឡើងវិញរបស់ព្រះយេស៊ូ ។ ព្រះអង្គបានយាងមកផែនដី ហើយរស់នៅដូចមនុស្សទូទៅ ។ ព្រះអង្គបានបង្រៀនយើង និងបង្ហាញយើងអំពីរបៀបរស់ជីវិតជាគ្រិស្តបរិស័ទ ។ បន្ទាប់មកព្រះអង្គបានសុគតដើម្បីលោះអំពើបាបរបស់យើង ។ ប៉ុន្តែចំនុចដែលសំខាន់ជាងគេនោះគឺ ព្រះអង្គមានព្រះជន្មរស់ឡើងវិញ ។ យើងទាំងអស់គ្នាមានឱកាសក្នុងការបំរើព្រះដែលមានព្រះជន្មគង់នៅ ។ ព្រះអង្គមិនស្លាប់ទេ ។

ង. របៀបនៃការកំនត់ឆ្នាំ

នៅសម័យដែលគេនិពន្ធព្រះគម្ពីរ គេមិនកំនត់ឆ្នាំដូចការកំនត់ដែលយើងកំនត់នាពេលបច្ចុប្បន្នទេ។ មានប្រទេសជាច្រើនរាប់ឆ្នាំតាមការគ្រងរាជថ្មីរបស់ព្រះមហាក្សត្រ។ ហើយពេលខ្លះគេកំនត់ឆ្នាំតាមព្រឹត្តិការណ៍ធំដែលបានកើតមានឡើង។

យើងមានឧទាហរណ៍មួយនៅក្នុងសម្ពន្ធមេត្រីចាស់ ក្នុងរជ្ជកាលព្រះបាទសាឡូម៉ូន។ ១ពង្សាវតារក្សត្រ៦:១បានចែងថា "ព្រះបាទសាឡូម៉ូនបានសង់ព្រះតំណាក់ថ្វាយព្រះអម្ចាស់ នៅឆ្នាំទីបួនរយប៉ែតសិប ក្រោយពេលកូនចៅអ៊ីស្រាអែលចាកចេញពីស្រុកអេស៊ីប គឺនៅឆ្នាំទីបួននៃរជ្ជកាលព្រះបាទសាឡូម៉ូន. . ." ។ តាមរយៈខគម្ពីរនេះបានបញ្ជាក់ថា ការកំនត់ឆ្នាំតាមវិធីទាំងពីរដូចបានរៀបរាប់ខាងលើ ត្រូវបានគេយកមកប្រើនៅប្រទេសអ៊ីស្រាអែលនាសម័យនោះ។ ការកំនត់ឆ្នាំរបស់ប្រទេសមួយមានលក្ខណៈខុសពីការកំនត់ឆ្នាំរបស់ប្រទេសផ្សេងមួយទៀត។

មកទល់នឹងរាប់រយឆ្នាំក្រោយកំណើតព្រះយេស៊ូ ទើបមានការកំនត់ឆ្នាំដូចនាពេលបច្ចុប្បន្ន។ មានប្រទេសស្ទើរតែទាំងអស់នៅលើពិភពលោកបានកំនត់ឆ្នាំដូចពេលបច្ចុប្បន្ននេះ។

ឆ្នាំ១៩៩៥មានន័យថា ១៩៩៥ឆ្នាំបន្ទាប់ពីកំណើតរបស់ព្រះគ្រិស្ត។ ឆ្នាំដែលនៅខាងមុខកំណើតរបស់ព្រះគ្រិស្ត ត្រូវបានគេរាប់បញ្ច្រាស់ទៅក្រោយវិញ។ ឧទាហរណ៍ដូចជាកណ្ឌគម្ពីរម៉ាឡាគី បានសរសេរឡើងប្រហែលជា៤០០ឆ្នាំមុនគ្រិស្តសករាជ ឬយើងអាចនិយាយបានថា ៤០០ឆ្នាំមុនកំណើតរបស់ព្រះគ្រិស្ត។ លោកម៉ូសេសរសេរកណ្ឌគម្ពីរលោកុប្បត្តិប្រហែលជា១៥០០ឆ្នាំមុនគ្រិស្តសករាជ ឬយើងអាចនិយាយថា ១៥០០ឆ្នាំមុនកំណើតរបស់ព្រះគ្រិស្តក៏បាន។

ជំពូកទី២

របៀបដែលព្រះគម្ពីរបានសរសេរឡើង

ក.ការបំភ្លឺរបស់ព្រះជាម្ចាស់-តើមានអត្ថន័យយ៉ាងដូចម្តេចទៅ?

តើវាមានអត្ថន័យយ៉ាងដូចម្តេចទៅនៅពេលដែលយើងនិយាយថា "ព្រះគម្ពីរទទួលនូវការបំភ្លឺពីព្រះជាម្ចាស់"? តើវិធីណាដែលអាចធ្វើអោយយើងយល់អត្ថន័យនៃប្រយោគនេះ? ខគម្ពីរចំនួន៣នៅក្នុងព្រះគម្ពីរមានចែងអំពីចំលើយសំរាប់សំនួរនេះ។
(២ធីម៉ូថេ ៣:១៦ និង ២ពេត្រុស ១:២០-២១)

២ធីម៉ូថេ ៣:១៦ (ព្រះគម្ពីរបរិសុទ្ធ)
"គ្រប់ទាំងបទគម្ពីរ គឺជាព្រះទ្រង់បានបញ្ចេញព្រះវិញ្ញាណបណ្តាលឱ្យតែងទេ. . ."

២ធីម៉ូថេ ៣:១៦ (ព្រះគម្ពីរជាភាសាខ្មែរបច្ចុប្បន្ន)
"គ្រប់អត្ថបទគម្ពីរ សុទ្ធតែព្រះជាម្ចាស់ប្រទានព្រះវិញ្ញាណមកបំភ្លឺអោយតែង . . ."

ខគម្ពីរនេះបញ្ជាក់ប្រាប់យើងអំពីអត្ថន័យនៃ "ការបំភ្លឺរបស់ព្រះជាម្ចាស់" ថា:

១. ព្រះជាម្ចាស់ប្រទានព្រះគម្ពីរអោយយើង។
២. ព្រះអង្គជាអ្នកធ្វើអោយគ្រប់អត្ថបទគម្ពីរទាំងអស់រស់។ មិនមែនងាប់នៅលើតែក្រដាស់សៀវភៅនោះឡើយ។ នៅពេលដែលបងប្អូនយកព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ មកបញ្ចូលនៅក្នុងជីវិតប្រចាំថ្ងៃរបស់បងប្អូន នោះបងប្អូននឹងឃើញថា ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអង្គជាព្រះបន្ទូលរស់! ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់មានជីវិត ហើយព្រះជាម្ចាស់នឹងចាប់ផ្តើមបំផ្លាស់ជីវិតរបស់បងប្អូន!

២ពេត្រុស ១:២០-២១ ប្រាប់យើងនូវចំលើយ២បន្ថែមទៀត ដែលអាចជួយអោយយើងយល់អត្ថន័យនៃ "ការបំភ្លឺរបស់ព្រះជាម្ចាស់"។
៣. គ្មានកំណត់គម្ពីរណាមួយដែលចេញពីបំណងចិត្តរបស់មនុស្សឡើយ។
៤. ព្រះវិញ្ញាណដ៏វិសុទ្ធជំរុញចិត្តព្យាការីទាំងនោះអោយថ្លែងព្រះបន្ទូល (សរសេរចេញមក)។

នៅពេលយើងនិយាយថា "ព្រះគម្ពីរទទួលនូវការបំភ្លឺពីព្រះជាម្ចាស់" យើងចង់មានន័យថា:

ព្រះវិញ្ញាណជាអ្នកដឹកនាំគំនិតរបស់មនុស្ស ទើបពួកគាត់អាចសរសេរនូវព្រះបន្ទូលដែលគាប់ព្រះទ័យព្រះជាម្ចាស់បាន។

ជាការសំខាន់ក្នុងការចាំថា ព្រះគម្ពីរទទួលនូវការបំភ្លឺពីព្រះជាម្ចាស់។ កំណត់គម្ពីរទាំងអស់ទទួលនូវការបំភ្លឺដូចៗគ្នា។ គ្មានកំណត់គម្ពីរណាទទួលនូវការបំភ្លឺពីព្រះជាម្ចាស់ច្រើនជាងកំណត់គម្ពីរណាឡើយ។

ខ. តើព្រះជាម្ចាស់បំភ្លឺមនុស្សអោយសរសេរកណ្ឌគម្ពីរឡើងតាមវិធីណា?

១. ព្រះជាម្ចាស់មិនបានមានបន្ទូលពាក្យចំៗអោយមនុស្សសរសេរនោះទេ (ភាគច្រើន)

អ្នកតែងកណ្ឌគម្ពីរទាំងអស់ មិនបានអង្គុយ ហើយក៏មិនបានស្ដាប់ឮព្រះអង្គមានបន្ទូលខ្លាំងៗដែរថា "យើងជាព្រះអម្ចាស់កំពុងមានបន្ទូលៈ អេសាយជំពូកទី៤ ត្រូវសរសេរថា. . ." ។ មានតែប៉ុន្មានលើកតែប៉ុណ្ណោះ ដែលព្រះជាម្ចាស់មានបន្ទូលមកអ្នកតែងនូវពាក្យចំៗ ។ ក្រិត្យវិន័យទាំង១០របស់ព្រះអង្គ ជាឧទាហរណ៏មួយ ។

២. ព្រះជាម្ចាស់មិនបានចាប់ដៃអ្នកតែងអោយសរសេរនោះទេ

ព្រះជាម្ចាស់មិនបានសណ្ដំអ្នកតែងទាំងនោះ ហើយដឹកដៃពួកគាត់អោយសរសេរកណ្ឌគម្ពីរទាំងនោះឡើយ ។ ព្រះជាម្ចាស់ក៏មិនបានធ្វើឱ្យពួកគាត់ក្លាយជាមនុស្សយន្តដែរ ។ ពួកគាត់ដឹងខ្លួនច្បាស់ណាស់ ចំពោះកិច្ចការដែលពួកគាត់កំពុងបំពេញ ។

៣. ព្រះវិញ្ញាណប្រទានអោយអស់លោកដែលជាអ្នកតែងកណ្ឌគម្ពីរនូវគំនិតក្នុងការសរសេរតាមវិធីរៀងៗខ្លួន

កណ្ឌគម្ពីរនៅក្នុងព្រះគម្ពីរគឺជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ដែលសរសេរឡើងទៅតាមសិល្បៈវិធីរបស់អ្នកនិពន្ធរៀងៗខ្លួន ។

ព្រះជាម្ចាស់ជ្រើសរើសមនុស្សផ្សេងៗពីគ្នាអោយមកសរសេរកណ្ឌគម្ពីរនៅក្នុងព្រះគម្ពីរទាំងមូល ។ អ្នកខ្លះមានការអប់រំខ្ពស់ ប៉ុន្តែអ្នកខ្លះពុំបានទទួលនូវការអប់រំខ្ពស់ទេ ។ ព្រះជាម្ចាស់ជ្រើសរើសពួកគាត់ម្នាក់ៗអោយតែងកណ្ឌគម្ពីរមួយ ឬច្រើននៅក្នុងព្រះគម្ពីរទាំងមូល ។ បងប្អូននឹងឃើញមានសិល្បៈវិធីច្រើនប្លែកៗពីគ្នានៅក្នុងព្រះគម្ពីរ ។ សិល្បៈវិធីខ្លះមានលក្ខណៈសាមញ្ញ ប៉ុន្តែខ្លះទៀតហាក់ដូចជាពិបាកយល់ ហើយខ្លះទៀតពោរពេញដោយគតិបណ្ឌិត ។

អ្នកតែងទាំងនេះសរសេររាល់ព្រះបន្ទូលដែលព្រះជាម្ចាស់គាប់ព្រះហឫទ័យអោយពួកគាត់សរសេរ ។ ពួកគាត់ជាមនុស្សដែលស្រឡាញ់ព្រះជាម្ចាស់ ហើយដើរតាមសេចក្ដីបង្រៀនរបស់ព្រះអង្គទៀតផង ប៉ុន្តែមិនមែនមានន័យថាពួកគាត់ល្អឥតខ្ចោះនោះទេ ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ក៏យើងនៅតែអាចបញ្ជាក់ថា ព្រះគម្ពីរជាសេចក្ដីពិតមកពីព្រះជាម្ចាស់ ។ ព្រះគម្ពីរមានភាពត្រឹមត្រូវ និងពេញដោយសេចក្ដីពិត ។ មូលហេតុអ្វីទៅ? នេះមកពីការនិពន្ធព្រះគម្ពីរទាំងមូលស្ថិតនៅក្រោមការដឹកនាំរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ហើយព្រះអង្គមិនបានធ្វេសប្រហែសឡើយ ។ ព្រះគម្ពីរជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់មកកាន់មនុស្ស ។ អ្វីទាំងអស់ដែលចែងនៅក្នុងនោះ សុទ្ធតែជាសេចក្ដីពិតទាំងអស់ ។ ព្រះយេស៊ូបានមានបន្ទូលយ៉ាងច្បាស់អំពីចំនុចនេះ នៅក្នុងសេចក្ដីអធិស្ឋានរបស់ព្រះអង្គនៅក្នុងកណ្ឌគម្ពីរយ៉ូហានជំពូកទី១៧ ។

យ៉ូហាន ១៧:១៧ (ព្រះគម្ពីរជាភាសាខ្មែរបច្ចុប្បន្ន)

សូមប្រោសគេអោយវិសុទ្ធ ដោយសារសេចក្ដីពិត គឺព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអង្គនោះហើយជាសេចក្ដីពិត។

គ. របៀបដែលព្រះគម្ពីរបានមកដល់យើង

១. តើកាលពីដំបូងកណ្ឌគម្ពីរបានសរសេរឡើងយ៉ាងដូចម្ដេច?

ក្រដាស់សៀវភៅនាពេលបច្ចុប្បន្ន មិនមានប្រើនៅរាប់ពាន់ឆ្នាំមុនក្នុងពេលដែលគេនិពន្ធព្រះគម្ពីរទេ ។ អ្នកតែងបានសរសេរកណ្ឌគម្ពីរទាំងអស់ឡើង នៅលើស្បែកសត្វដែលគេយកមកដេរជាប់គ្នាយ៉ាងវែង ហើយមូរទុក ។ គេហៅវាថា សំណៅលើស្បែកសត្វ ។

នៅសម័យនោះពុំមានការបោះពុម្ព ឬក៏កុំព្យូទ័រឡើយ ។ ដូច្នេះ កណ្ឌគម្ពីរទាំងអស់ត្រូវសរសេរឡើងដោយដៃ ។

ច្បាប់ដើមនៃព្រះគម្ពីរមិនមានសល់មកដល់សព្វថ្ងៃទេ។ ប៉ុន្តែកំណែនិមួយៗនៅក្នុងព្រះគម្ពីរត្រូវបានគេចំលងជាច្រើនពាន់ច្បាប់។ គេបានចំលងកំណែខ្លះ១០០ឆ្នាំក្រោយពេលការនិពន្ធបានចប់ជាស្ថាពរ។

២. តើកំណែនៅក្នុងព្រះគម្ពីរទាំងមូលបានចំលងឡើងតាមវិធីណា?

គេចំលងកំណែនៅក្នុងព្រះគម្ពីរដោយដៃ។ កាលពីនៅសម្ពន្ធមេត្រីចាស់ មានមនុស្សខ្លះបានស៊ីឈ្នួលជាអ្នកចំលងព្រះគម្ពីរ។ បទបញ្ជាក្នុងការចំលងព្រះគម្ពីរមានភាពតឹងរឹងជាខ្លាំង។ មិនអាចមានកំហុសក្នុងការចំលងបានឡើយ។ បើចំលងខុសតែបន្តិច អ្នកចំលងនោះត្រូវចាប់ផ្តើមចំលងសារឡើងវិញ ហើយត្រូវបោះច្បាប់ចំលងខុសនោះចោល។ បទបញ្ជាតឹងរឹងនេះពិតជាមានតំលៃខ្លាំងណាស់ ពីព្រោះបទបញ្ជានេះជួយអភិរក្សភាពត្រឹមត្រូវនៃការចំលងព្រះគម្ពីរបន្តវេងមក។

កំណែគម្ពីរភាគច្រើនដែលចំលងដោយដៃ មាននៅសល់មកទល់សព្វថ្ងៃនេះ។ កំណែចំលងខ្លះបានចំលងឡើងប្រហែល១០០ទៅ២០០ឆ្នាំមុនកំណើតព្រះគ្រិស្ត។ កំណែគម្ពីរចំលងទាំងនេះពិតជាមានតំលៃខ្លាំងណាស់។ ព្រះគម្ពីរជាភាសាអង់គ្លេសភាគច្រើន បានបកប្រែមកពីព្រះគម្ពីរជាភាសាហេប្រឺ និងភាសាក្រិក ដែលបានសរសេរនៅលើស្បែកសត្វ។

ជំពូកទី៣

តើយើងដឹងថាព្រះគម្ពីរមានភាពសុក្រឹតដោយរបៀបណា?

ព្រះគម្ពីរបានសរសេរឡើងតាំងពី២ ឬ៣ពាន់ឆ្នាំមុន ។ តើយើងអាចដឹងថាព្រះគម្ពីរមានភាពសុក្រឹតដោយរបៀបណា? តើយើងដឹងថាព្រះគម្ពីរជាសេចក្ដីពិតដោយរបៀបណា? តើយ៉ាងដឹងថាគ្មានការកែប្រែព្រះគម្ពីរដោយរបៀបណា? ប្រហែលជាមានកំហុសច្រើននៅក្នុងនោះ ។ តើយើងអាចដឹងថាគ្មានមនុស្សកែប្រែព្រះគម្ពីរដោយរបៀបណា?

តាមពិតមានចំនុចជាច្រើនដែលយើងអាចមើលឃើញភស្តុតាង ដែលបញ្ជាក់ថាព្រះគម្ពីរនាពេលបច្ចុប្បន្នមានភាពសុក្រឹត ត្រឹមត្រូវ និងជាសេចក្ដីពិត ។ យើងអាចមានទំនុកចិត្តថា ព្រះគម្ពីរមានចែងតែសេចក្ដីពិតប៉ុណ្ណោះ ។

ក. គ្រប់ការថ្លែងព្រះបន្ទូលតាមរយៈព្យាការីសុទ្ធតែជាសេចក្ដីពិត ហើយត្រឹមត្រូវទៀតផង

ការថ្លែងព្រះបន្ទូលមានអត្ថន័យពីរគឺ:

（១） ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ដែលថ្លែងតាមរយៈគ្រិស្តបរិស័ទ ។

（២） ការថ្លែងព្រះបន្ទូល-ជាព្រះបន្ទូលមកពីព្រះជាម្ចាស់ដែលថ្លែងអំពីហេតុការណ៍ដែលនឹងកើតមានឡើងនៅអនាគតកាល ។

ព្រះគម្ពីរមានចែងការថ្លែងព្រះបន្ទូលជាច្រើន ។ ចាប់ពីលោកុប្បត្តិជំពូកទី៣រហូតដល់ចុងបញ្ចប់នៃកណ្ឌគម្ពីរវិវរណៈ ព្រះជាម្ចាស់បានប្រទានអោយមនុស្សនូវរាជសារ និងការថ្លែងព្រះបន្ទូលជាច្រើន ។ មិនមែនមានតែព្យាការីម្នាក់ទេ គឺមានព្យាការីជាច្រើននៅក្នុងព្រះគម្ពីរបានថ្លែងអំពីការមកដល់របស់ព្រះយេស៊ូ ។ ការថ្លែងព្រះបន្ទូលរបស់ព្យាការីទាំងនោះបានក្លាយជាកាពិត ដោយសារនេះជាបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ។ អេសាយជំពូកទី៥៣ និង ទំនុកតម្កើងជំពូកទី២២ បានថ្លែងប្រាប់ជាមុនអំពីព្រះយេស៊ូ ។ សូមអានផងដែរនៅព្រះគម្ពីរ ម៉ាថាយ ៥:១៧-១៨ យេរេមា ២៨:៩ និង លូកា ២១:២៤ ។

នៅមានការថ្លែងព្រះបន្ទូលជាច្រើនទៀតដែលមិនទាន់កើតឡើង ។ ភាគច្រើនគឺការថ្លែងព្រះបន្ទូលចំពោះការយាងមកជាលើកទី២របស់ព្រះយេស៊ូ ។ ប្រសិនបើការថ្លែងព្រះបន្ទូលមួយចំនួនបានកើតឡើងរួចហើយ យើងក៏អាចមានទំនុកចិត្តថា ព្រះជាម្ចាស់ក៏នឹងបំពេញការថ្លែងព្រះបន្ទូលទាំងប៉ុន្មានដែលនៅសល់ផងដែរ ។ ការថ្លែងព្រះបន្ទូលដែលនៅសល់នោះគឺការយាងត្រឡប់មកជាលើកទី២របស់ព្រះយេស៊ូ ។

ខ. ព្រះគម្ពីរជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់

មនុស្សដែលសរសេរព្រះគម្ពីរឡើង បានអះអាងថាស្នាដៃនេះជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ។ ព្រះជាម្ចាស់បានដឹកនាំហើយប្រាប់ពួកគេអោយសរសេរ ។ អ្នកតែងព្រះគម្ពីរទាំងអស់បានថ្វាយព្រះកិត្តិយសដល់ព្រះជាម្ចាស់ចំពោះស្នាដៃដែលពួកគេសរសេរ ។

២ធីម៉ូថេ ៣:១៦

២ពេត្រុស ១:២០-២១

គ. ព្រះយេស៊ូមានបន្ទូលថា ព្រះគម្ពីរជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់

កាលព្រះយេស៊ូបានយាងមកផែនដីនេះ ព្រះអង្គមានព្រះបន្ទូលជាច្រើនលើកថា ព្រះគម្ពីរដែលជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់គឺជាសេចក្ដីពិត ។ ព្រះយេស៊ូបានបង្ហាញពីជំនឿរបស់ព្រះអង្គចំពោះព្រះគម្ពីរ ដោយប្រណិបត្តិជារៀងរាល់ថ្ងៃតាមសេចក្ដីបង្រៀននៅក្នុងព្រះគម្ពីរ ។

យ៉ូហាន ១៧:១៧

យ៉ូហាន ១០:៣៥

ម៉ាថាយ ៥:១៧-១៨

ប្រសិនបើព្រះគម្ពីរមិនមែនជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ និងមិនមែនជាសេចក្តីពិត នោះព្រះយេស៊ូមានបន្ទូលកុហកហើយនៅក្នុង យ៉ូហាន ១៧:១៧។ បើព្រះយេស៊ូកុហក នោះមានន័យថាព្រះអង្គបានប្រព្រឹត្តអំពើបាប។ បើព្រះយេស៊ូប្រព្រឹត្តអំពើបាប ការសុគតរបស់ព្រះអង្គនៅលើឈើឆ្កាងមិនអាចលោះអំពើបាបរបស់យើងបានឡើយ។ ប៉ុន្តែសូមអានខគម្ពីរខាងក្រោម ហើយពិចារណាអំពីសំដីរបស់ពួកគេ ដែលបាននិយាយអំពីព្រះយេស៊ូ។

ហេប្រឺ ៤:១៥

ហេប្រឺ ៩:៨-៩

១ពេត្រុស ៣:១៨

ឃ. គ្មានបដិវាទកម្ម (ចំនុចដើរផ្ទុយគ្នា) នៅក្នុងព្រះគម្ពីរទាល់តែសោះ

អ្វីទៅជាបដិវាទកម្ម?

វាកើតឡើងនៅពេលមានចំនុចពីរ ហើយស្តាប់ទៅហាក់ដូចជាចំនុចទាំងពីរសុទ្ធតែត្រឹមត្រូវ ប៉ុន្តែចំនុចទាំងពីរនេះដើរផ្ទុយគ្នាទាំងស្រុង។ ដូច្នេះបើមួយជាសេចក្តីពិត មួយទៀតមិនមែនជាសេចក្តីពិតទេ។ ឧទាហរណ៍: ចំនុចមួយចែងថា"ផ្លែងាប់" ចំនុចមួយទៀតចែងថា "ផ្លែរស់"។ បើគេថាផ្លែងាប់ ផ្លែនោះមិនអាចរស់បានទេ។ ផ្លែនោះមិនអាចរស់ផង និងងាប់ផងបានទេ។

ព្រះគម្ពីរគ្មានបដិវាទកម្ម(ចំនុចដើរផ្ទុយគ្នា) ទាល់តែសោះ។ ព្រះគម្ពីរមិនបានចែងទេថា "ព្រះជាម្ចាស់ជាព្រះដែលស្លាប់រួចហើយ" ហើយនៅកន្លែងផ្សេងមួយទៀតបែរជាចែងថា "ព្រះជាម្ចាស់ជាព្រះដែលមានព្រះជន្មគង់នៅ"។ ជួនកាលអាចមានបដិវាទកម្មកើតឡើងមែននៅក្នុងព្រះគម្ពីរ ប្រសិនបើអ្នកដកស្រង់មើលតែឃ្លាមួយនៅក្នុងខមួយ ហើយមិនបានស្វែងយល់ពីអត្ថន័យរបស់ខ ឬជំពូកនោះទាំងមូល។

ង. ភស្តុតាងខាងផ្នែកបុរាណវិទ្យា

ការសិក្សារបស់បុរាណវិទ្យាបានផ្តល់អោយយើងនូវ ភស្តុតាងកាន់តែសុក្រឹតថែមទៀតចំពោះព្រះគម្ពីរ។ អ្វីទៅជាបុរាណវិទ្យា? មានវចនានុក្រមមួយអោយនិយមន័យថា: "ជាវិទ្យាសាស្ត្រ ឬការសិក្សាអំពីជីវិតពីអតីតកាល និងអំពីប្រវត្តិសាស្ត្រ ដោយការជីករកទីក្រុងប្រាសាទចាស់ៗ ឬក៏វត្ថុផ្សេងៗដែលមានសល់ពីសម័យមុន។ (the Courtis-Walter Illustrated Golden Dictionary for Young Readers, Golden Press)

១. បុរាណវិទូបានចំណាយពេលច្រើនឆ្នាំ ក្នុងការជីកនិងសិក្សាទីក្រុងចាស់ៗដែលមានសល់តាំងពីសម័យគេតែងព្រះគម្ពីរ

មានសៀវភៅរាប់រយមានសរសេរអំពីការសិក្សាស្រាវជ្រាវផ្នែកបុរាណវិទ្យា ដែលផ្តោតទៅលើប្រធានបទផ្សេងៗពីគ្នា។ សេចក្តីពិតនៅក្នុងព្រះគម្ពីរសុទ្ធតែត្រឹមត្រូវ។ គ្មានបុរាណវិទូណាម្នាក់អាចបញ្ជាក់ថាព្រះគម្ពីរខុសនោះទេ តែពួកគាត់បែរជាអាចបញ្ជាក់ពីការពិតអំពី ទីក្រុង មហាក្សត្រនានា និង ប្រពៃណីនៅក្នុងព្រះគម្ពីរទៅវិញ។

២. សំណៅលើស្បែកសត្វនៅសមុទ្រមរណៈ

សំណៅលើស្បែកសត្វដែលរកឃើញនៅសមុទ្រមរណៈជាការស្រាវជ្រាវផ្នែកបុរាណវិទ្យាដ៏សំខាន់មួយ នៅសតវត្សទី២០។ គេរកឃើញសំណៅលើស្បែកសត្វនេះនៅឆ្នាំ១៩៤៧ នៅដែនដីមួយដែលសព្វថ្ងៃនេះគេហៅថាប្រទេសអ៊ីស្រាអែល។ សំណៅនិមួយៗមានសរសេរកណ្ឌគម្ពីរទាំឡាយ នៅក្នុងសម្ពន្ធមេត្រីចាស់ លើកលែងតែកណ្ឌមួយប៉ុណ្ណោះ។ សំណៅលើស្បែកសត្វដែលរកឃើញមុនៗភាគច្រើន បានសរសេរ

ឡើងចន្លោះ១០០ ទៅ២០០ឆ្នាំមុនកំណើតព្រះយេស៊ូ ។ ប៉ុន្តែសំណៅដែលចែងអំពីកណ្ឌគម្ពីរនៃសម្ពន្ធមេត្រីចាស់ទាំងអស់នេះ មានចំណាស់ចាស់ជាងសំណៅលើស្បែកសត្វមុន១ដល់ទៅ១០០០ឆ្នាំ ។

នៅពេលគេដាក់សំណៅលើស្បែកសត្វដែលរកឃើញនៅសមុទ្រមរណៈ ផ្ទឹមជាមួយនឹងព្រះគម្ពីរនាពេលបច្ចុប្បន្ន គ្មានចំនុចខុសគ្នាណាមួយដែលគួរអោយកត់សំគាល់នោះឡើយ ។ សំណៅលើស្បែកសត្វនៅសមុទ្រមរណៈជាភស្តុតាងដ៏សំខាន់មួយ ដែលបញ្ជាក់ថាព្រះគម្ពីរនាពេលបច្ចុប្បន្នមានភាពសុក្រឹត អាចជឿបាន ។ ហើយសំណៅទាំងនេះអាចអោយយើងមានទំនុកចិត្តថា ព្រះគម្ពីរនាពេលបច្ចុប្បន្នជាសំណៅតែមួយជាមួយនឹងកណ្ឌគម្ពីរដែលព្រះជាម្ចាស់បំភ្លឺមនុស្សសម័យមុនអោយសរសេរ ។

ច. ភស្តុតាងខាងផ្នែកវេជ្ជសាស្ត្រ

មានការសិក្សាស្រាវជ្រាវជាច្រើនដែលបានធ្វើឡើង ដើម្បីបញ្ជាក់ថា ទ្រឹស្តីវេជ្ជសាស្ត្រដែលមាននៅក្នុងព្រះគម្ពីរ មានភាពត្រូវគ្នាជាមួយនឹងទ្រឹស្តីវេជ្ជសាស្ត្រនាពេលបច្ចុប្បន្ន (មានការរកឃើញថ្មីៗបន្ថែមទៀត) ។

មានសៀវភៅមួយមានចំណងជើងថា *None of These Diseases* និពន្ធឡើងដោយលោកវេជ្ជបណ្ឌិត អេស អាយ ម៉ាមីឡិន ដែលជាវេជ្ជបណ្ឌិតផ្នែកវេជ្ជសាស្ត្រ ។ លោកបានបកស្រាយ និងពិភាក្សាទៅលើទ្រឹស្តីវេជ្ជសាស្ត្រជាច្រើន ដែលមានចែងនៅក្នុងព្រះគម្ពីរ ។ ហើយលោកបានបង្ហាញយ៉ាងច្បាស់អំពី ភាពត្រឹមត្រូវ និងភាពត្រូវគ្នារវាងទ្រឹស្តីវេជ្ជសាស្ត្រនៅក្នុងព្រះគម្ពីរ ជាមួយនឹងទ្រឹស្តីវេជ្ជសាស្ត្រក្នុងពេលបច្ចុប្បន្ន។

ឆ. ធ្វើការបញ្ជាក់ដល់ខ្លួនឯងថា ព្រះគម្ពីរជាសេចក្តីពិត ដោយសាកល្បងអនុវត្តតាមសេចក្តីបង្រៀនរបស់ព្រះគម្ពីរនៅក្នុងជីវិតរបស់ខ្លួនផ្ទាល់

ប្រសិនបើសេចក្តីបង្រៀននៅក្នុងព្រះគម្ពីរជាសេចក្តីពិត ហើយបើបងប្អូនអនុវត្តសេចក្តីបង្រៀនទាំងនោះនៅក្នុងជីវិតរបស់បងប្អូនជារៀងរាល់ថ្ងៃ នោះការផ្លាស់ប្រែនឹងកើតមានឡើង ។ ប៉ុន្តែបើសេចក្តីបង្រៀននៅក្នុងព្រះគម្ពីរមិនមែនជាសេចក្តីពិតវិញនោះ នឹងគ្មានអ្វីកើតឡើងនៅក្នុងជីវិតរបស់បងប្អូនទាំងអស់ ជាពិសេសនៅពេលដែលបងប្អូនអនុវត្តវានៅក្នុងជីវិតរបស់បងប្អូន ។

តាមពិតមានមនុស្សរាប់លាននាក់បានអនុវត្តរួចហើយ ។ ពួកគេបានសាកល្បងដោយផ្ទាល់ជាមួយនឹងសេចក្តីបង្រៀនដែលមាននៅក្នុងព្រះគម្ពីរ ហើយជាលទ្ធផល ការផ្លាស់ប្រែនៅក្នុងជីវិតបានកើតឡើងប្រាកដមែន ។ សូម្បីតែនៅក្នុងព្រះគម្ពីរក៏បានបង្ហាញយើងអំពី ភស្តុតាងនៅក្នុងជីវិតរបស់មនុស្សជាច្រើន ដែលបានបញ្ជាក់ថាសេចក្តីបង្រៀននៅក្នុងព្រះគម្ពីរជាសេចក្តីពិត ។

ម៉ាកុស ១៦:២០ (ព្រះគម្ពីរដ៏វិសុទ្ធជាភាសាខ្មែរបច្ចុប្បន្ន)

ពួកសិស្សនាំគ្នាចេញទៅប្រកាសដំណឹងល្អ នៅគ្រប់ទីកន្លែង។ ព្រះអម្ចាស់ធ្វើការរួមជាមួយគេ ទាំងបញ្ជាក់ព្រះបន្ទូលដោយសំដែងទីសំគាល់ផ្សេងៗជាប់ជាមួយផង។

បែបនេះជាព្រឹត្តិការណ៍ដ៏សែនរំភើបមួយដែលបញ្ជាក់ដល់ខ្លួនរបស់បងប្អូនផ្ទាល់ថា សេចក្តីបង្រៀននៅក្នុងព្រះគម្ពីរជាសេចក្តីពិត ។

ម៉ាឡាគី ៣:១០

កូឡូស ១:៥-៦

យ៉ូហាន ៧:១៦-១៧

ជំពូកទី៤
ការសិក្សាខ្លីៗនៅលើសម្ពន្ធមេត្រីចាស់

គេបែងចែកព្រះគម្ពីរជាពីរផ្នែក ហើយផ្នែកនិមួយៗគេហៅថា សម្ពន្ធមេត្រី។ សម្ពន្ធមេត្រីជាការសន្យា កិច្ចព្រមព្រៀង ឬក៏ការចងមេត្រីភាព។ ព្រះគម្ពីរគឺជាការចងមេត្រីភាពរវាងព្រះជាម្ចាស់ជាមួយនឹងយើងទាំងអស់គ្នា។

សម្ពន្ធមេត្រីចាស់ត្រូវបានផ្តល់អោយជនជាតិយូដា។ នៅក្នុងនោះមានចែងអំពីហេតុការណ៍ ដែលបានកើតឡើងតាំងពីពេលព្រះជាម្ចាស់បង្កើតពិភពលោក រហូតដល់ជាង៤០០ឆ្នាំមុនកំណើតព្រះយេស៊ូ។ សម្ពន្ធមេត្រីចាស់មានចែងអំពីទំនាក់ទំនងរបស់ព្រះជាម្ចាស់ជាមួយមនុស្សមុនពេលព្រះយេស៊ូយាងមក។ ៧៥ភាគរយនៃព្រះគម្ពីរទាំងមូលជាសម្ពន្ធមេត្រីចាស់។ ហើយគេបានសរសេរសម្ពន្ធមេត្រីចាស់ឡើងជាភាសាហេប្រឺ។ មានតែពីរបីផ្នែកទេ ដែលគេសរសេរឡើងជាភាសាអារ៉ាម៉ាអ៊ិក។

នៅក្នុងសម្ពន្ធមេត្រីថ្មី ព្រះជាម្ចាស់មានបន្ទូលប្រាប់យើងអំពីហេតុផលដែលព្រះអង្គប្រទានសម្ពន្ធមេត្រីចាស់ដល់យើង។

១កូរិនថូស ១០:១១ (ព្រះគម្ពីរដ៏វិសុទ្ធជាភាសាខ្មែរបច្ចុប្បន្ន)

ហេតុការណ៍ទាំងនេះកើតមានដល់ពួកលោក ទុកជាមេរៀន ហើយមានចែងទុកក្នុងគម្ពីរ ដើម្បីទូន្មានពួកយើងដែលរស់នៅជំនាន់ចុងក្រោយបង្អស់នេះ។

មានខគម្ពីរចំនួនពីរផ្សេងទៀតដែលបំភ្លឺយើងអោយកាន់តែច្បាស់ថែមទៀតថា ព្រះជាម្ចាស់ពិតជាបានផ្តល់តំលៃយ៉ាងខ្លាំងទៅលើព្រះគម្ពីរសម្ពន្ធមេត្រីចាស់។

២ធីម៉ូថេ ៣:១៦-១៧ (ព្រះគម្ពីរដ៏វិសុទ្ធជាភាសាខ្មែរបច្ចុប្បន្ន)

គ្រប់អត្ថបទគម្ពីរ សុទតែព្រះជាម្ចាស់ប្រទានព្រះវិញ្ញាណមកបំភ្លឺអោយតែង និង មានប្រយោជន៍សំរាប់បង្រៀន រកខុសត្រូវ កែតម្រង់ និង អប់រំអោយរស់តាមសេចក្តីសុចរិត ក្នុងគោលបំណងអោយអ្នកបំរើរបស់ព្រះជាម្ចាស់ មានសមត្ថភាព និង ប្រុងប្រៀបខ្លួនជាស្រេច ដើម្បីប្រព្រឹត្តអំពើល្អគ្រប់ជំពូក។

ហេប្រឺ ៤:១២ (ព្រះគម្ពីរដ៏វិសុទ្ធជាភាសាខ្មែរបច្ចុប្បន្ន)

ដ្បិតព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ជាព្រះបន្ទូលដ៏មានជីវិត និង មានមហិទ្ធិឫទ្ធិមុតជាងដាវមុខពីរទៅទៀត។ ព្រះបន្ទូលនេះចាក់ទម្លុះចូលទៅកាត់ព្រលឹង និង វិញ្ញាណដាច់ចេញពីគ្នា កាត់សន្លាក់ឆ្អឹង និង ខួរឆ្អឹងចេញពីគ្នា។ ព្រះបន្ទូលវិនិច្ឆ័យឆន្ទៈ និង គំនិតនៅក្នុងជំរៅចិត្តមនុស្ស។

ភាគទាំង៥នៅក្នុងសម្ពន្ធមេត្រីចាស់

គម្ពីរបញ្ញត្តិ ឬ គម្ពីរវិន័យ

(គម្ពីរសរសេរឡើងដោយលោកម៉ូសេ)

លោកុប្បត្តិ

និក្ខមនំ

លេវីវិន័យ

ជនគណនា

ទុតិយកថា

គម្ពីរប្រវត្តិសាស្ត្រ

យ៉ូស្វេ

ចៅហ្វាយ

នាងរស់

សាំយូអែល ទី១

សាំយូអែល ទី២

ពង្សាវតារក្សត្រ ទី១

ពង្សាវតារក្សត្រ ទី២

របាក្សត្រ ទី១

របាក្សត្រ ទី២

អែសរ៉ា

នេហេមា

អេសធើរ

គម្ពីរកំណាព្យ

យ៉ូប

ទំនុកតម្កើង

សុភាសិត

សាស្ដា

បទចំរៀងព្រះបាទសាឡូម៉ូន

គម្ពីរព្យាការីខ្នាតវែង

អេសាយ

យេរេមា

បរិទេវ

អេសេគាល

ដានីយ៉ែល

គម្ពីរព្យាការីខ្នាតខ្លី

ហូសេ

យ៉ូអែល

អេម៉ុស

អូបាឌា

យ៉ូណាស

មីកា

ណាហ៊ូម

ហាបាគូក

សេផានា

ហាកាយ

សាការី

ម៉ាឡាគី

ជំពូកទី៥

ការសិក្សាខ្លីៗទៅលើសម្ពន្ធមេត្រីថ្មី

កណ្ឌគម្ពីរទាំង២៧នៅក្នុងសម្ពន្ធមេត្រីថ្មីមានចែងប្រាប់យើងអំពី ជីវិតរបស់ព្រះយេស៊ូ និងហេតុការណ៍ដែលបានកើតឡើងបន្ទាប់ពីព្រះអង្គបានយាងទៅស្ថានបរមសុខវិញ។ កណ្ឌគម្ពីរភាគច្រើនបានចែងអំពីកិច្ចការដែលសាវ័ករបស់ព្រះយេស៊ូ និងលោកប៉ូលបានបំពេញ។

សូមអានសេចក្តីសង្ខេបសម្ពន្ធមេត្រីថ្មី នៅក្នុងសៀវភៅដែលមានចំណងជើងថា ***យល់ដឹងពីព្រះគម្ពីររបស់ខ្លួន***។ ហើយខាងក្រោមនេះជាបញ្ជីកណ្ឌ និងការបែងចែកនៅក្នុងសម្ពន្ធមេត្រីថ្មី។

ភាគទាំង៥នៅក្នុងសម្ពន្ធមេត្រីថ្មី

គម្ពីរដំណឹងល្អ

ម៉ាថាយ

ម៉ាកុស

លូកា

យ៉ូហាន

ប្រវត្តិសាស្ត្រក្រុមជំនុំ

កិច្ចការរបស់សាវ័ក

លិខិតរបស់លោកប៉ូល

រ៉ូម

កូរិនថូស ទី១

កូរិនថូស ទី២

កាឡាទី

អេភេសូ

ភីលីព

កូឡូស

ថេស្សាឡូនិក ទី១

ថេស្សាឡូនិក ទី២

ធីម៉ូថេ ទី១

ធីម៉ូថេ ទី២

ទីតុស

ភីលេម៉ូន

លិខិតផ្សេងៗ

ហេព្រើ

យ៉ាកុប

ពេត្រុស ទី១

ពេត្រុស ទី២

យ៉ូហាន ទី១

យ៉ូហាន ទី២

យ៉ូហាន ទី៣

យូដាស

គម្ពីរព្រះបន្ទូលថ្លែងទុក

វិវរណៈ